

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL

an	200 Lei
jumătate	100 Lei
un sfert	50 Lei
străinătate	500 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3—1933.

Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V.

Tu ești Petru

Tu ești Petru și pe această piatră voi zidi biserică mea" sunt cuvintele prin care bunul Măntuitor Iisus Hristos a încredințat lui Petru, cel mai iubit de el, conducerea întregii sale biserici. Tu era el cel mai învățat dintre Apostoli, nici bătrân și nici nu era cel mai iubit de Măntuitor și totuși pe el Iisus Hristos se gândește să-l puse între aleși, cap văzut al bisericii sale, loc pe pământ. Lui îi dă cheile împărăției, semnele puterii — puterea de a lega și de a desfășa și conduce la pășunea vieții de veci a căvântătorilor a credincioșilor bisericii, lui și al celor săi, Papilor din scaunul dela Roma.

La început nu s'a găsit nimenea care să înțeleasă lui Petru această putere. Și a deprins-o în vreme, neturburat, și el și urmașii săi au păstrat această încredințare în tradiția bisericească. Toate cărțile bisericești mai vechi, chiar ale bisericii răsăritene, rupte azi dela tronul bisericii catolice, mărturisesc acest adevăr.

Picturile toate, icoanele, statuile arată deasemenea acest lucru. Petru este pretutindeni zugrăvit la cinstire, între ceilalți apostoli sau în tovărășia lui Pavel.

În trecut apoi acest adevăr și în tradiția populară, în legende și în poveștile, carti formează o mare suflătoare a unui neam.

La noi, Români, legende noastre vorbesc adesea despre Sfântul Apostol Petru și foarte rar despre ceilalți apostoli. Petru este însoțitorul Domnului, în tovărășia sau pe drumurile pământene. În toată viața lui Petru, Dumnezeu coboară pe pământ, în lung și în lat lumea, bate la ușa celor săraci și milostivi, poposește în fapt de seară la un muncitor, sau se lovește de răutatea bogatului și lasă frânt de oboasă pe marginea unui drum de țară.

Închipuirea populară l-a așezat pe acest Apostol pe ușa raiului, păzind intrarea, l-a purtat pe umerii lui de țară, printre păcătoși și drepti ca trimis însoțitor al Domnului, învâluindu-l într-o haină strălucitoare și poezie și bunătate.

Colindele cari au izvorit din sufletul popoarelor deodată cu încredințarea lor, pomenește pe acest Apostol al Domnului, întotdeauna, ca având un loc de seamă în ceata sfinților și a Apostolilor.

Toate, și colinde și legende și povești izvorite din sufletul popoarelor, nu fac altceva decât să întărească adevărul că Petru este cel mai marele Apostol, că pe el l-a încredințat Dumnezeu să fie cap văzut al bisericii. Aceste lucruri cari sunt așa de vechi la toate popoarele, cari vin din tradiția creștină s'au format deodată cu predicarea legii creștine, întăresc adevărul că credința despre puterea de cap văzut al bisericii dată lui Petru, pe care învățatul și teologul din cuvintele Scripturii, din istorie și alte documente scrise. A fost această credință veche, era

adevărul acesta așa de limpede la cel de demult încât nimenea nu se îndoaie de el, forma ceva din bunurile sufletești cari trăiesc, trec și se moștenesc din neam în neam.

A trecut și la noi la Români, semn că aceasta a fost credința întregului popor român, că așa a fost credința bisericii atunci când el s'a încredințat.

Numai răutatea și plama omenească a venit să răstoarne acest adevăr, moștenit din veacuri, arătat așa de limpede de tradiție și spus de însuși Iisus Hristos: „Tu ești Petru și pe această piatră, voi zidi biserică mea”.

Ceva despre presa bună

Puterea presei bune — Datoria de a răspândi presa bună

Am arătat în nenumărate rânduri în această foaie, răul pe care-l săvârșește presa rea, adică foile și cărțile puse în slujba minciunii și desfrâului. Vrem astăzi să arătăm cetitorilor noștri puterea presei bune, adică a tipăriturilor puse în slujba adevărului și a virtuții, precum și datoria noastră de a o încuraja și răspândi.

E limpede ca lumina soarelui că presa bună este un minunat apostol. Ea poate pătrunde pretutindeni: în coliba săracului ca și în palatul bogatului, la țară ca și la oraș. Ea este primită chiar și acolo, unde haina preotului nu ar fi lăsată să intre. Ea are dreptul să spună adevărul pe față, chiar și dacă e dureros, ea are datoria de a da sfaturi și de a înfrunta. Ea mângăie pe cei ce plâng, întărește pe cei slăbuți, luminează pe cei ce au apucat pe calea rătăcirii. Ea hrănește sufletul omului flămânzit și însetat după adevăr și dreptate. Un misionar catolic ne povestește, cum s'a convertit la catolicism un sat mare din Răsăritul îndepărtat, cetind un catehism; un alt misionar ne spune, cum s'au convertit dela păgânism mai mulți învățați hinduși, cetind foile catolice. Sf. Ignățiu de Loyola, vestitul general francez Lamoriciere, nemuritorul cardinal englez Newman, scriitorul L. Veuillot, filozoful Maritain și alții mulți de tot, au avut în presa bună pe cel mai bun predicator. Ea i-a adus la adevăr.

Un învățat episcop francez, Mgr-ul Gibier, scrie undeva, că e foarte plăcut lui Dumnezeu să deschizi și să susții spitale și azile, dar mai plăcut este să susții, să încurajezi și să răspândești presa bună. De ce? Pentru că e cu mult mai frumos și mai generos să mântuești sufletele, decât să salvezi niște trupuri. Apoi: încurajarea și răspândirea presei bune

mai însemnează a moraliza și încreștina multimile, poporul, ceea ce înseamnă a munci, în mod indirect dar cu rod, la îmbunătățirea sortii sale temporale. Dar în susținerea presei bune mai e un bine mare: nimic nu-ți poate întări mai mult credința decât eforturile ce le depui pentru a aduce pe alții la credință. Marele bărbat de stat și om de știință, francezul Montalembert, căutând să convertească pe maică-sa, care era o engleză protestantă, a devenit unul dintre cei mai înflăcărați catolici. Și pilde asemănătoare aș putea aduce multe de tot, chiar și de pe plaiurile noastre.

Sunt unii care, în nesocotința sau în răutatea lor, spun că presa bună plictisește revind iară și iară asupra acelorași lucruri: asupra credinței, asupra virtuții, etc. Da, de fapt, admitem și noi că presa bună plictisește și nu place acelora care vreau mai bine să trăiască în întunec decât la lumină. Presa bună nu place, desigur, acelora care vreau mai bine să se adape din mocirla în care s'a scaldat un porc, decât dela izvorul cristalin. Presa bună nu place acelora care caută beuturi nimicitoare, în loc de hrană sănătoasă.

Din cele spuse până aci, și numai în trecut, reiese datoria noastră a tuturor, de a încuraja și de a răspândi presa bună, fie aceasta sub formă de cărți, broșuri, reviste sau foi. Să nu se uite, ceea ce am spus și altădată, că nimicirea presei rele și răspândirea presei bune este una din formele cele mai arzătoare și mai rodnice ale apostolatului modern.

Pr. Ioan Vultur

Domnul Mareșal Ion Antonescu către plugari. Într-o scrisoare deschisă Domnul Mareșal Ion Antonescu, conducătorul Statului, se îndreaptă către plugari și le mulțumește pentru munca frumoasă ce o depun. Făgăduiește apoi gratuit vite, porci și păsări de rasă și câte un plug sătenilor harnici și ascultători.

O vindecare minunată. Știrea despre această vindecare minunată o dă foaia oficioasă a Vaticanului. Este vorba de doamna Adolfa Sala din Como, Italia, care în anul 1933 s'a îmbolnăvit de o boală grea și a rămas paralizată (oloză). Șase ani a zăcut biata fată, fără nici o nădejde de vindecare. În anul 1939 a luat și ea parte la pelerinajul dela Loreto. În timpul slujbei a simțit că starea sănătății i-s'a îmbunătățit, putându-se chiar scula la împărtașanie. În zilele următoare s'a simțit tot mai bine, până s'a putut scula. Doctorii cari au îngrijit-o în anii de boală au mărturisit ei înșiși această vindecare minunată. — Puterea lui Dumnezeu e mare!

Moartea

Zis-a Domnul către Adam: „Pentru că ai ascultat glasul muierei tale și ai mâncat din pomul care ți-am poruncit ție, ca dintru acela singur să nu mănânci, dintru acela ai mâncat, — blăstămat pământul întru lucrurile tale; întru necazuri vei mânca dintr'nsul în toate zilele vieții tale. Spini și polomidă va răsări ție și vei mânca iarba pământului. În sudoarea feții tale vei mânca pâinea ta, până ce te vei întoarce în pământ din care ești luat, că pământ ești și în pământ te vei întoarce” (Cartea întâie a lui Moisi, a Facerii, 3, 17—19)

Așadar moartea nu Dumnezeu a creiat-o, nu Dumnezeu a adus-o în lume. Dumnezeu e cu mult mai bun, decât să fi făcut această grozăvie. Dumnezeu ar fi dorit ca noi toți să fim nemuritori și fericiți. Omul însă, reprezentat prin Adam, a călcat porunca lui Dumnezeu și drept pedeapsă a primit necazurile vieții și moartea, de care nimenea nu poate scăpa, după cum spune și sf. apostol Pavel: „prin un om a intrat păcatul în lume și prin păcat moartea” (Romani 5, 12).

Și fiindcă omul s'a rupt de Dumnezeu prin păcat, și Dumnezeu a poruncit ca ceea ce este dumnezeesc în om, adică sufletul, să se desfacă de legăturile trupului și să se împreune din nou cu dumnezeirea, în rai; iară ceea ce este trupesc să se descompună în părțile din care a fost alcătuit, ceea ce se întâmplă în pământ. Acolo trupul se descompune de tot, ne mai rămânând din el decât o mână de țărână ori de pulvere, dupăcum este pământul în care a fost îngropat.

Moartea schimbă cu totul trupul cel păcătos, nu lasă nepedepsit nici o parte a trupului, toate le preschimbă și le nimicește prin sluga sa, pământul. Acesta din urmă apoi împlinește întru toate porunca stăpânei sale atotputernice și fiecare vână, fiecare fibră, fiecare

bucătică de carne și de os o preschimbă în părțile sau elementele din care a fost compus.

Ită pentru ce este sfânt cimitirul! Nu numai pentru că acolo zace trupul omului, ci pentru că acolo se descompune, acolo își plinește pedeapsa. Pentru că acolo, pretăcându-se în cenușă, trupul acela spurcat, care ne-a îndemnat la toate răutățile, la toate păcatele, se curăță și se pregătește pentru învierea cea de obște. Cimitirul deci nu este numai loc de odihnă, ci un muncitor cinstit al stăpânei sale, a morții, care curăță și prelucrează trupul omnesc, îl curăță de toată spurcăciunea și-l pregătește pentru înviere.

Dela această regulă nu a făcut excepție decât trupul Domnului Isus Cristos și al Preacuratei Fecioare Maria, cari au fost scutiți de păcatul original. Au mai rămas scutite de putreziune și unele membre de ale sfinților, ca limba sf. Ioan Nepomuk și a sf. Antoniu de Padua, mâna sf. Emma și alte câteva membre a câtorva mari sfinți. Acestea însă sunt minuni, și încă minuni mari și foarte rare.

Moartea se închipuește în formă de schelet (așa se numesc toate oasele omului legate laolaltă cu sârmă), fiindcă schelet devine tot omul. Se mai închipuește cu coasa în mână, fiindcă ea pe toți ne cosese, după cum spune psalmistul David: „Omul? Ca iarba zilele lui; ca floarea câmpului, așa va înflori; că vânt trece peste dânsa și nu va mai fi, și nu se va cunoaște nici locul ei” (103, 15—16)

Un principe, care era foarte încântat de sine, vâna odată printr'o pădure. La gura unei peșteri, iată că vede pe un pustoi privind cu atențiune mare un craniu sau o scoțârlie. Principele se apropie de el și îl întreabă: „Ce te uiți cu atâta atențiune la acest cap de mort?” „I examinez cu deamănuntul, ca să știu, dacă este capul unui principe, ori al unui cerșitor. Și nu pot ajunge la nici un rezultat.”

La Avignon, în Franța, este o icoană, pe care se vede un trup de femeie mâncat pe jumătate de viermii cari mișună pe el, de o parte sicriul din care a fost scos, într'un colț o țesătură de paianjăn, iar de desupt o inscripție din care reiasă că acel trup a fost a unei dintre cele mai frumoase principese a lumii. Icoana a pictat-o regele René, conte de Provence și Anjou, care neputând cuceri, orașul Napoli, s'a retras la Avignon și a devenit pictor.

Un împărat roman a întrebat odată oaspele său din Persia: „Cum îți place Roma?” „Ro na este minunată”, răspuse Persanul, și în Roma am văzut ceva ceace Persanul — „Și anume ce?” — „Am văzut morții și astfel m'am convins, că și în Roma oamenii ca și în Persia.”

Firdusi, un mare poet persan, născut în 916 și mort la 1020, povestește că Alexandru cel Mare le-a dat brahmanilor (preoți indieni) toate scumpeturile sale și le-a făgăduit tuturor favorurile. Aceștia însă n'au voit să le ia, ci i-au spus: „Inchide-ne nouă poarta bătrâneții și a morții.” Inșă aceasta n'a putut face nici chiar atotputernicul Alexandru cel Mare, ba, ceea ce a fost și mai trist, la puțin timp i-s'a deschis în scurt timp poarta morții, el însuși a murit nu peste mult.

Rămâne deci sigur și neștrămutat, ceea ce spune sf. apostol Pavel în epistola sa către Evrei, 9, 27: „Rânduit este omului odată moară.”

Părintele...

Plide pentru viață

Existența iadului

Dreptatea dumnezească cere ca răul să fie răsplătit și răul pedepsit. Răii nu pot totdeauna pedepsiți în această lume, trebuie să fie deci pedepsiți în cealaltă.

„Crezi tu în existența iadului?” întrebă judecătorii unui tribunal revoluționar din România pe un preot din împrejurimi (Amplepsis). „Ei, cum aş putea să mă indoesc de existența lui, când vă văd pe voi și tot ceea ce se trece în jurul meu?”

Chinurile iadului

Păr Olympien trăia într'o celulă închisă și expusă razelor soarelui arzător. Odată îl întreabă: „Cum puteți trăi aci, Părinte?” „Ingustimea celulei îmi reamintește prisosul osândiților, înțepătura insectelor, viermele care nu moare; arșița soarelui, focul care nu se stinge”, răspuse cuviosul preot.

Foița „Unirii Poporului”

De pe front

Dela Războieni în sus
Un lung tren mai ieri s'a dus
Cu patruzeci de vagoane
Încărcate cu cătane
De prin sate ardene.
Trenu fuieră și pleacă,
Drumu lung ca să și-l facă,
Așa cum s'a dat porunca,
Ca s'ajungă în Moldova.
Trece gară după gară,
Soldații privesc afară
La câmpu verde frumos
Ce te 'mbată de miros
Lanuri cu pomat bogat
Fân din belșug și uscat
Case frumos văruițe
Ville frumos stropite
Vite de soi pe izlaz
Ștau și rumegă de-amiaz,
Ciobanii ce le păzesc
Se ridică și privesc
Și cu pălăria 'n mână
Le trimite voce bună.
Pe la porți, pe la fântâni
Mame cu copiii de mâni

Se opresc incremenite
Cu privirile pierdute
Trenul lor de dor de ducă
Alăergă ca o nălucă
Fum negru pe horn țipând
Vii și câmpii străbătând.
Rând pe rând se face noapte
De case tot mai departe,
Merg fără de 'ncetare
Spre răsărit la hotare.
Drumu lung s'a prelungit
Până 'n sfârșit am sosit
La Moldova lui Ștefan.
Cea călcată de dușman,
De dușman' acela rău
Și contrar lui Dumnezeu.
Să ne rugăm Maicii Sfiate
Ca și de-acum înainte
Să ne țină țar', credința,
Că vom avea biruința
Și deasupra capului
S'avem mâna Domnului
Pentru a cărui sfântă cruce
Chiar la groapă ne vom duce.

Trimisă de soldatul Zălan Iacob; sosit acasă în concediu. Comuna Frata jud. Cluj-Turda.

Vânătorii

— Povestire din războiul ruso-român —

Peste colinele pleșuve din apropierea Sevastopolului, învăluite în fum și presărate cu morți, amurgul își întindea treptat linișolul plumburii și umed. Bubuștii prelung al tunurilor și văjăitul asurzitor al avioanelor de bombardament încetase. Atacul hoardelor bolșevice se sfărâmasse iarăși, ca în totdeauna, în fața zidului de nepătruns al batalioanelor române. Doar ici-colo, de-alungul liniei de apărare, câteva cete răslețe de bolșevici, sprijinite de carăle de asalt, reușiră să străbată în pozițiile apărare de Români. Dar iureșul fulgerător al vânătorilor de munte, cari porniră la contra-atac cu baioneta, îi dădură gata. Aceia, care avură norocul să scape cu fuga din învălmășală, se retraseră în adăposturile lor și, potolindu-și năcazul și setea arzătoare cu votcă, aruncau acum priviri pline de groază spre pozițiile românești. Scărpinându-și bărbile țepoase și încălcite, comisarii „Gepeului” bolboroseau scrâșnind: „uleț, tovarăș, pe acolo nu se poate trece!”

Senini și glumeți de felul lor, cum e românul, vânătorii își lustruau armele încărcate cu șgură, povestind.

— Li-s'a infundat și de data asta bolșevicilor! — răsă un caporal, măruntel la trup, dar isteț și sprinten ca o șvârlugă. — Să mai poștească și altădată, îi așteptăm cu masa pusă.

— Și cu plăcinte! — adause un sergent, care își făcea singur pansamentul la rana ce-o avea la picior.

— Dar cu plăcinta d-tale ce ai de gând să faci, dom' sergent — întreabă caporalul.

— Cu ce plăcintă? — păru mirat sergentul.

— Cu aia dela picior.

— Asta e numai „ciorbă”. Sau cum s'ar spune... ca o floare la ureche.

— Eh! Vă arde de glume, — vorbi acum un fiicău voinic dintr'un sat de pe Târnave, privindu-și necăjit arma ruptă. Del' Caporalul Albu îi așteaptă pe bolșevici cu masa

pusă, iar dom' sergent Neagu le rezervă pentru mâine cinte cu brânză. Frumos și bun de tot, n'am ce zice! De mă fac eu, măi vere, fără armă? Ce-i drept, am în buzunarul vestonului o costură și... hm! Slabă nădejde! Costura asta e de pe vremea când era bunicul m're. I-o dădu-se crul său plocon de nuntă, când l-o dădu-se în primire bunică. Socrul lui bunicu-meu a murit, cam de mult timp, n-ici nu-l țin minte. — Dumnezeu să-l ierte. Bunicul și s'au tocit.

— N'a-ți-o frântă! — Voiam să zic „au îmbătrânit” iar de-odată cu ei a îmbătrânit, adică s'a tocit, și cum? Mai am și două „lame” de bărbierit — vorba lui dom' tonifer Pipăruș — dar „tovarășii” lui jupân Stalin sunt boși ai dracului și fără săpun n'aș putea să-i rad, pun... niet!

Vânătorii râdeau înveseliți. Camaradul lor de pe nave, poreclit pentru puterea lui de urs „Gruia lui Noroc”, prin felul lui glumeț și poznaș, le pricinuta multe ceștănine. Deși cunoșteau întâmplarea cu arma fiicăului, căiseră martori la isprava săvârșită, le plăcea să-l audă povestind.

— Și cum se face că ți-ai rupt bunătața de... — întreabă sergentul, plimbându-se încet de-alungul adăpostului.

— Păi, să mă credeți, nici eu nu știu cum s'a întâmplat una ca asta. Pe seama, eram întierbântat ca un popii dintr'un sat de pe Târnave, care, de buiestru ce s'arise într'o groapă cu var. Bietul mână! Când l-au găsit groapă, era spoit cu var până în vârful urechilor. Din varulul, i-a căzut tot părul. Așa, mânăzul. Dar eu am păr mai rău. Am rămas și fără păr și...

— Cum?!

— Păi, așa! De păr m'a ușurat dom' plutonier Pipăruș când m'a tuns cu mașina zero, iar acuma... potim!

măsei și fără armă.
— Dar spune, „mânăzul”, cum s'a întâmplat?
— Când dădurăm iureș în bolșevici, baioneta se înfrângea în coasta unui capcân. Tovarășii lui Stalin mă îmbulzeau

Serbarea Hramului la Drăgești

Cherul în mijlocul turmei credincioase

Duminecă, în 14 Iunie, a fost o mare sărbătoare la biserica parinților franciscani, închinată Ocrotitorului tuturor păcătoșilor și năpăstuiții, Sfântului Anton dela Padua, a căruia cult cunoscut în toată lumea a cucerit inimile bunilor oameni. A fost unul din multele pelerinaje — sau hramuri — ce se țin peste an la această frumoasă și străvechi biserică din Drăgești, așezată pe o colină, în mijlocul unei văltoare bihorean, ca o lumânare pusă în sfeșnic, ca să lumineze căminul. Prasnicele acestea 'nainte vreme, până nu se începuse despartitor al unei graniți nedrepte între frații noștri — erau foarte cercetate de popor numeros din toate văile celor trei Crișuri. Acum însă numărul celor care vin la Drăgești a scăzut, neputând să vie peste granițele țării tocmai cei ce mai mult ar dori, dar în schimb au rămas în jurul altarului crâncen, ce ne încearcă sufletele și ne îndepărtează de frații noștri de «dincolo» de linia care trebuie să fie odată și pentru asaltul rugăciunilor noastre.

Deși puțini, totuși poporeni din satele vecine s'au adunat în jurul sfântului altar în cete de câteva mii, că doar cei ce s'au împărtășit, după sfânta spovedanie, au avut mult peste o mie. Mulțimea — mai ales femeile, duioase de copiii lor, sau părinții dela oaste, s'au adunat chiar în preziua și în preajmă și toată noaptea spre Duminecă, au petrecut-o în sfântă biserică, cu cântări, ascultând predicile parinților franciscani, între cari și preotul-poet părintele Ion Găriceanu. S'au adunat înaintea patimilor Domnului Cristos, pe care moștenitorii de moment le-au urmărit la icoanele din «Calea Crucii» sau adâncit în inimile lor, la tălcuirile luminoase ale parinților.

Spre stânga s'au revărsat și nouri cerului într'o ploaie de lacrimi, după lacrimile credincioșilor îndurerăți de suferințele Domnului Mântuirii, și de pătimirea fraților robiei, care gem.

De-a dimineață apoi se arătau noi cete de creștini din cetele preoților lor sub scutul sfinților pripori, strălucitori în razele de soare în biserică, prin toate ungherele, și afară lângă trunchiul câte unui brad sau a unui stejar din codrul vechiu, creștinii se plecau sub patrafirul sfântului spovedindu-și păcatele și cerșind deslegarea cătătorilor.

Erau momente de sfântă înfiorare. Pildă bună au dat cătătorii intelectuali, oamenii din administrație, pretori, învățători, preotese și mult tineret școlar. Toți

— Lăsați-mă'n pace cu prostiile voastre! — se supără el. — Doar nu sunt femeie sau copil, să mă las doborât de-o șgărietură. Nu uitați că suntem vânătorii companiei trei. Locotenentul nostru, facă-i Dumnezeu drăguțul parte cu cel aleși, că tare bun era, avea trei rane și totuși n'a primit să fie evacuat. A rămas mereu în fruntea companiei, până în clipa când a fost doborât de o schijă. Așa mor eroii! Iar noi trebuie să ne facem vrednici de eroismul și jertfa comandanților și camarazilor noștri. Sunt rănit eu? Nu, mă' băieți! Asta nu e rană. E «clorbă» și floare la ureche.

O oră mai târziu, compania trei primi ordin să atace un cuib de mitralieră, care făcea mult prăpăd în rândurile vânătorilor. Soldații se dovediră în înălțime și de data aceasta. Atacul reuși pe deplin. Mitraliera inamică ajunse în stăpânirea vânătorilor, împreună cu servanții cari primiră să fie luați prizonieri.

Sângele soldaților români udase iarăși colinele blestemate ale Sevastopolului. Noua isbândă își ceruse partea ei de jertfă. Opt morți și mai mulți răniți.

Seara retrași în adăposturile lor, vânătorii își torceau înaintea firul poveștilor. Sergentul Neagu, culcat pe pătură și învăluit cu mantaua, asculta în tăcere istorisirile camarazilor. Într'un târziu își întoarse privirea spre fiăcăul de pe Târnavă și întrebă:

— Spuneai, mă' «Gruio», că dom' locotenent a fost evacuat?

— A fost evacuat cu forța, din ordianul d-lui maior. Avea brațul stâng fracturat și totuși stăruia să rămână între soldații săi.

— Ua ofițer nu are nevoie de brațul stâng! — spunea locotenentul. Vă rog d-le maior să mă lăsați între soldații mei. Picioarele îmi sunt întregi, tot astfel și brațul drept. Ce nevoie am eu de brațul stâng?

Cu toate stăruințele însă, a fost evacuat. Impreună cu ceilalți răniți.

— Și... d-l sublocotenent?

— A murit mai adineori.

Ochii sergentului se umeziră.

căutau să-și curățească în apele sfintelor taine sufletele și să se învrednicească astfel de deslegare și de iertarea pedepselor, adevă de indulgențele celor pregătiți pentru ele.

La orele 10 s'a început marea liturgie arhierască slujită de înalt P. S. Sa Episcopul Traian Frențiu, locțiitorul mitropolitului, care anume a venit dela Blaj pentru această serbare și, asistat de un sobor de preoți, a celebrat, ridicând strălucirea praznicului popular al sfintei biserici mănăstirești.

După Sf. Evanghelie I. P. S. Sa a predicat de pe amvon, tălcuind învățăturile științe și vărsând mângăieri în sufletele ascultătorilor, întărind nădejdea apropiatei păci drepte după învingerea bolșevicilor prin vitejia armatelor germane-române și aliate, cari se jertesc în crâncene biruitoare lupte. La sfârșitul sfintei liturgii, în cursul căreia corul tineretului din Beiuș, condus de părintele prof. Mihai Bruchenthal, a cântat înălțător de frumos, — Păr. Simon în cuvinte mișcătoare a exprimat mulțumirea credincioșilor către înaltul Păstor sufletesc pentru osteneala ce și-a luat de a veni în mijlocul lor cu solia mângăitoare a nădejilor de mai bine.

Până târziu după amiază poporul a mai petrecut în rugăciuni și cântări religioase, când unii cu trenul, alții pe jos, cum au venit, s'au întors pela vetrele lor.

Biserica sfântului Anton li petrecu din înălțimea sa. până departe, cu priviriile înaltei sale cruci, semnul biruinței de totdeauna. Părinții Sfântului Francisc dela Assisi, cari din văile Moldovei au făcut descălecarea lor spre plaiurile bihorene — ca un răspuns târziu la descălecarea lui Dragoș Vodă din Maramureș, pot fi mulțumiți de roadele ostenelelor sale. Dacă scriitorii, ca D. Karnabatt, proslăvesc cu condeiul inspirat numele Sărăcuțului, ei, slujitorii lui frați, servesc cu darurile Sfântului Spirit pe sărăcuții noștri frați de sânge și de credință, labogățindu i în cele ale sufletului nemuritor.

Dumnezeu să-le binecuvănteze străduințele. Să ridice zidurile de inprejmure în jurul Sionului lor de pe colina Drăgeștilor, dar să ridice și să întărească și zidul moral, care împrejmue sufletele păzindu-le împotriva tuturor ispitirilor diavolului și a tuturor dușmanilor de zi și de noapte, de la răsăritul bolșevicilor și dela apusul prietenilor lor prefăcuți și cu atât mai de osândit.

Pascu Ludeanu

Introducerea protopopului din Alba-Iulia

Duminecă 21 Iunie s'a făcut în cursul sfintei liturghii de către Păr. canonic Ioan Moldovan din Blaj, introducerea Părintelui protopop Elie Magda în scaunul protopopesic dela Alba-Iulia-Lipoveni. A fost cât se poate de mișcător când, după evanghelia Duminecii, Păr. canonic Ioan Moldovan a mulțumit în frumoase cuvinte mai întâi vechiului protopop Vasile Urzică, trecut la pensie pentru că a implinit 70 de ani de viață, pentru vredniciile sale multe, iar apoi a predat noului protopop evanghelia, cheia bisericii și crucea.

A răspuns mai întâi noul protopop, făgăduind că-și va împlini cu scumpătate datorințele, și apoi vechiul protopop care și-a luat rămas bun, în mișcătoare cuvinte, dela credincioșii săi. Pe noul protopop l-a salutat pe urmă Păr. Vasile Gherman din Șard, în numele preoților din protopopiat.

S'a continuat apoi sf. liturgie, la care au slujit și canonicii dela Blaj Păr. Augustin Folea și Păr. Iuliu Maiorvenți anume, și clericii Cosma și Streza în calitate de diaconi

Scrisoarea unui soldat de pe front

Data la 1 Iunie 1942.

Cucernice Părinte,

De pe întinsele meleaguri ale Rusiei, îmi îndrept gândul către Sfinția Ta, Părintele meu și al consătenilor mei. Câtă bucurie am simțit când am văzut pe front fețe bisericești! L-am simțit pe Domnul Dumnezeu nostru mai aproape de noi, bunătatea lor mi-a adus aminte de zilele pașnice și frumoase dinaintea războiului. Și cât suflet puneau în caldele rugăciuni înălțate către Domnul, a ne avea în grija lui, pentru a da izbândă Regelui, Conducătorului și armatei noastre împotriva celor fără de cruce!

În timpul de liniște, între două bătălii, veneau preoții noștri militari în mijlocul nostru și ne îmbărbătau și ne vorbeau de zile mai bune, de o țară frumoasă și mănoasă, amenințată de dușmani pe cari noi trebuie să-i învingem. Cuvintele părinților erau balsam de bucurie, ne dădeau și mai multă tărie în suflet și 'n trup.

Când cădea câte unul de al nostru, preoții militari îi făceau slujbă de îngropăciune, așa cum se cuvine unui creștin. Și nu odată i-am văzut vărsând lacrimi. Mă întreb, de ce oare preoții nu plâng când moare vre-unul din satul nostru și de ce este atâta durere în fața unui ostaș mort?

Părinte, noi luptăm pentru dreptate, care trebuie să învingă sigur pentru glia noastră. Eu vă rog, Părinte, mai pomenește și de noi la o sfântă slujbă de Duminecă, să ne aibă Domnul în paza lui. Sărut dreapta.

Multă sănătate, Părinte, din partea mea și la Doamna și la toată familia.

Vă rog să ia parte și a mea soție cu întreaga familie.

Gănea Ion

Cucernicului Părinte Ioan Șerban din Bobohalma.

Eretici sau nebuni?

Fericitul Ioan de Avila a zis că pe pământ n'ar fi decât două feluri de oameni: eretici și nebuni; *eretici* sau impii, dacă nu vreau să creadă în existența iadului; *nebuni*, dacă admit iadul și totuși duc o vieță care-i va afunda în iad.

— Da, așa mor eroii! Dar spune-mi, Gruio, pe tine te mai doare capul?

— Nu, dom' sergent. Bolșevicul n'a știut mână bino arma. De altminteri, capul meu nu e dovieac.

— Te cred. Dar tu ai făcut iarăși o ispravă. Cu o singură „Invărtită”, ai turtit patru „dovleci”.

— M'am executat după regulament. Dar pacostea este că arma ce o primisem azi dimineață s'a rupt.

— Dumnezeu să-ți dea sănătate, să poți rupe cât mai multe. Arme avem noi destule.

— Dar d-ta nu vrei să te lași evacuat?

— Nici eu nu știu ce să mai fac. P'clorul mă doare, mă tem să nu se infecteze rana. Uneori simt călduri înăbușitoare, apoi răceli și asta nu e semn bun. Dar iarăși mă gândesc: ce mă fac eu fără voi? Gândul, că va trebui să stau la pat în vre-un spital, mă înnebunește. Și apoi ce! Sunt eu femeie, să mă las doborât de-o șgărietură?

— Rana pricinuită de baionetă nu e jucărie, dom' sergent. Baioneta bolșevicului a putut să fie ruginită sau murdară și... zău, nu e de glumit! Dacă rana va fi tratată cum trebuie — și asta nu se poate face decât la spital — după câteva zile vei putea să te întorci iarăși între noi. Până atunci am eu grije de „dovleci”.

— Mă', Gruio — surăse sergentul — de-ar da bunul Dumnezeu să fiu iarăși voinic în ziua când va începe ofensiva. Pe urmă, împlinescă-se voia cerului.

În aceeași seară, sergentul fu evacuat.

După trei zile, scurse în liniște, vânătorii companiei trei înțeleseră din spusele unor sanitari că rana pricinuită de baioneta ruginită a bolșevicului i-a provocat sergentului Neagu o „septicemie”. Doctorii, vrând-nevrând se văzură nevoiți să i amputeze piciorul.

— Bietul Neagul Are nevastă și trei copilași! — șopti fiăcăul voinic și șugubăț de pe Târnavă, ștergându-și pe furiș boabele de lacrimi ce-l tremurau în colțul pleoapelor; apoi strângând pumnii cu putere, își întoarse privirea de vultur spre colinele blestemate ale Sevastopolului.

Sabin G. Truția

Apărarea credinței

Pocăiții și preoții

Badea Toader: Sărut mâna, Părinte. Zilele trecute a fost la noi în sat un conducător al pocăiților, care a adunat noaptea pe pocăiții din sat. M'am dus și eu, să ascult, ce le predică. Le-a arătat că ei toți, pocăiții, sunt preoți și deci n'au nevoie de alți preoți. A deschis Biblia la întâia epistolă a sf. Petru, la cap 2, vers 9 și a citit. (Mi-am însemnat-o și eu pe o bucată de hârtie și am căutat-o în Biblia Preasfințitului Bălan): „Iară voi sunteți neam ales, preoți împărătească, rod sfânt, poporul dobândit, ca să vestiți bunătățile celui ce v'a chemat din întunecarea la lumină”. A deschis pe urmă Biblia la Apocalips I, 6 și a citit, întărind cele spuse mai înainte eu cuvintele: „și ne-a făcut împărăție și preoți lui Dumnezeu și Tatălui său”. Spun drept că am rămas convins de conducătorul pocăit, că adevărat nu mai avem nevoie de preoți.

Părintele: Imi pare rău că D-Ta nici odată nu mă ascuți. Nu ți-am spus de atâtea ori, să nu mergi la adunările pocăiților, că te îmbată cu apă rece. Dar, ca de regulă, nici acum nu m'ai ascultat. Încă noroc că ești om drept și deschis și vii îndată de mă întrebi.

Badea Toader: Da, că eu sunt curios de la fire, „ziarist” cum imi zice nevasta, și nu mă pot răbda, să nu mă duc să văd, ce se întâmplă prin sat. Și apoi, mai mult, și membru la comitetul comunal.

Părintele: Ceece a arătat conducătorul pocăiților, e un mare neadevăr. În cuvintele acelea adevărat nu e vorba de adevărata preoție, ci de o preoție în înțeles mai larg, după care credincioșii aduc jertle sufletesti, cum scrie apostolul Petru cu ceva mai înainte, în acelaș capitol, la vers 5: „și voi, ca niște pietre vii, vă zidiți căsă spirituală, ca să aduceți jertfe spirituale, plăcute lui Dumnezeu prin Isus Cristos”.

În acest înțeles se numește și poporul lui Izrael împărăție preoțească, în cartea a doua a lui Moisi Ișirea, la cap 19, vers 6. „Și voi imi veți fi mie împărăție preoțească și neam sfânt”. Cu toate acestea preoția casei lui Aron nu a tras-o nimenea dintre Evrei la îndoială și nici chiar pocăiții nu tăgăduesc că singură casa lui Aron a avut la Evrei dreptul și harul preoției. Intocmai așa trebuie înțelese și cuvintele sf. Petru și ale Apocalipsului, că adevărat, pe lângă preoții rânduiți de Domnul, și creștinii adevărați sunt de ajutor preoților, aducând cele de lipsă pentru sfânta jertfă.

Dacă s'ar lua în înțeles adevărat cuvintele citate de conducătorul pocăiților, ar urma că toți creștinii sunt nu numai preoți ci și împărați, ceea ce oricine poate vedea că nu e așa.

Pe preoți apostolii i-au ales și sfințit totdeauna prin punerea mânilor, dupăcum citim la Fapt. Apostolilor 6, 1—6 și 13, 3. Sf. apostol Pavel îi scrie lui Timotei: „Nu-ți uita de darul ce este în tine, care ți-s'a dat prin profeție, cu punerea mânilor preoțimii” (I. 4, 14). Iar la cap 1, 16 îi scrie aceluiaș Timotei, în cartea a doua, zicând: „Pentru care pricină tarăștii aduc aminte, ca să aștii darul lui Dumnezeu, care este în tine prin punerea mânilor mele”. Apoi la Faptele Apostolilor 14, 22 se spune: „Și hirotonindu-le preoți pe la biserică, după ce s'au rugat și au ajunat, i-au încredințat Domnului, în care au crezut”.

Din toate aceste citate se vede că harul preoției se câștigă prin punerea mânilor și prin hirotonire. Nicăiri nu se scrie însă în Scriptură că apostolii și-ar fi pus mâinile pe toți credincioșii, fără nici o alegere, și că toți credincioșii ar fi și preoți. Așa că conducătorul pocăiților a rătăcit grozav, când a susținut aceasta.

După un an de război

La 22 Iunie împlinindu-se anul de când țara noastră a început războiul cu bolșevicii, în toate bisericile s'au făcut slujbe religioase.

La Blaj, slujba religioasă s'a făcut în biserică catedrală de către P. S. episcop Dr. Vasile Aftenie dela București. Au luat parte profesorii școlilor din Blaj și reprezentanții autorităților.

În acest război țara noastră a avut pierderile următoare, ofițeri, subofițeri și soldați: 5998 ofițeri, 2633 subofițeri și 148.941 soldați. Din aceștia, 20 la sută au căzut în luptele pentru cucerirea Basarabiei, și anume: 1268 ofițeri, 566 subofițeri și 29.741 soldați. În luptele dela Nistru la Bug și în luptele dela Odesa au murit 3839 ofițeri, 1.564 subofițeri și 94.349 soldați, adică 63 la sută; iar în luptele dela Bug la Nipru și la Marea de Azov: 355 ofițeri, 187 subofițeri și 7523 soldați, adică 5 la sută. În anul acesta, la Sevastopol și în Crimeia, au pierit 536 ofițeri, 326 subofițeri și 17.328 soldați.

Situația politică

Știrile cari vin din toate părțile arată că situația politică nu s'a schimbat prea mult.

În Rusia, în pământul ocupat de Germani a început o viață nouă. Stăpânirea germană a desființat ultimele colhozuri și a început să facă mari schimbări, pregătind calea pentru împrumutarea plugurilor.

În India crește din zi în zi mișcarea naționalistă împotriva Angliei. Se spune că fruntașii indieni Pandit Nehru, Azad și Mahatma Gandhi cer ca Englezii să părăsească imediat India. Nu se arată prea bună situația pentru Englezi nici în Australia, care este în continuu amenințată de Japonezi. Ultimele lupte, pierderile suferite în aceste lupte au făcut pe dl Churchill, prim-ministrul Angliei să apuce iarăși calea lungă a Oceanului și să stea de vorbă cu dl Roosevelt.

Sfătuirea dela Washington

De această călătorie a prim-ministrului englez nu s'a știut nici în Anglia.

Se crede că la Washington cei doi șefi ai războiului vor discuta chestiuni însemnate, cu privire la luptele cari vor urma.

Gazetele germane spun că dnii Roosevelt și Churchill vor vorbi cam despre acestea: 1. Infrângerile suferite în Rusia, în Mediterana și Africa. 2. Cum s'ar putea face un front în Apus 3. Cum ar putea să se transporte peste apa Oceanului arme și ajutoare pentru Ruși și pentru Englezi.

Multă lume nu vede prea mulți sorți de izbândă în încercarea dlui Churchill și spune că este cu neputință ca Englezii și Americanii să poată face un front în Apus.

Badea Toader: Apoi de unde să știm noi credincioșii atâtea Scriptură cât Știința Voastă că să le putem răspunde pocăiților numai decât?

Părintele: Chiar de aceea ți-am spus de atâtea ori, și D-Tale și tuturor credincioșilor mei, să nu mergeți la adunările pocăiților, că foarte ușor vă iau de pe picioare și vă îmbată cu apă rece. Noi în sat nu avem decât doi rătăciți, pe Pavelul lui Grigore de pe răzoare, care a venit pocăit din America și care-i mai încăpăținat decât țapul satului, și pe Ionul lui Simion de pe deal, căruia pocăiții i-au cum-

Luptele din Răsărit

Pe frontul rusesc s'au dat lupte grele la Sevastopol, la Harcov și în partea de noapte la Murmansk.

În luptele dela Harcov, bolșevicii au respinși cu pierderi foarte mari. Comandanții germani, mareșalul von Bock a izbutit să cearască un pod și mai multe trecători în nate de pe râul Doneț. La Miazănoapte oanele germane au deslănțuit puternice bombardamente asupra portului Murmansk asemenea a fost bombardată puternic giunea Moscovei. Mai crâncene sunt cari se dau la Sevastopol. Acest oraș foarte întărit cu ziduri de beton și apărat trupe numeroase și bine înarmate. O parte din întăriturile orașului Sevastopol au fost cerite de trupele române și germane. Luptele continuă cu o înverșunare mare și pe uscat și pe apă, căci Sevastopolul este și un însemnat port la mare. Avioanele germane atacă încetare acest oraș. Toate încercările bolșevicilor de a respinge pe Germani și Români au fost zadarnice.

Lupte grele și în Africa

În săptămâna aceasta s'au dat lupte grele și în Africa, în pustiu Marmarica. Luptele acestea au început încă de vreo două săptămâni și au continuat cu înverșunare și în zilele următoare.

După ce au cucerit H. keim, trupele germane și italiene au izbutit să taie în două trupele engleze, trecând peste Acrama și gândește până în fața mării.

Generalul englez Ritchie a fost silit să retragă din fața atacurilor Germanilor și Italianilor și acum încearcă să oprească pe Germani și Italiani, la granița Egiptului.

Orașul Tobruk care era foarte întărit a căzut. Trupele engleze cari apărau acest oraș s'au predat. Au fost luați foarte mulți prizonieri.

O mare luptă pe apă

Între Sardinia și Tunisia, pe Marea Mediterană, s'a dat la începutul săptămânii o mare luptă între vapoarele italiene și engleze. Au luat parte la această luptă și mai multe avioane italiene, peste trei sute.

Au fost atacate vapoarele engleze, duceau arme și munițiuni armatelor engleze în Africa. Multe din ele au fost scufundate.

Luptele din China

În Răsăritul îndepărtat, luptele cele mai grele se dau acum în China, între Japonezi și Germani. Mareșalului Ciang Kai-Shek.

Trupele japoneze au respins pe Germani și au pătruns în provincia Fukien. Numeroase orașe chineze au fost ocupate de Japonezi.

Biruințele Japonezilor au pus în discuție curcătura pe Chinezii, cari fac eforturi de a-i opri.

părat casă, în care se și adună. Dar pe deal nu-i mai bagă nimenea în seamă.

Badea Toader: Ionul lui Simion de pe deal a fost anul trecut greu bolnav și doară aduceți aminte că l-ați cercetat și că era pe aci să se încreștineze din nou, dacă nu vindeca atât de în pr'pă. — Dar iată că vine cile din ciurdă! Mă duc să le adăp.

Părintele: Mergi în pace și Dumnezeu te binecuvinteze.

STIRILE SĂPTĂMĂNI

Legăturile Papei cu statele. La Vatican, Statul Papei dela Roma, își au reprezentanți în 37 de state, iar Sfântul Scaun are legături cu 60 de state, în cari ține așanumite misiuni Apostolice, cum este una și la București.

Altar privilegiat. Preafericitul Părinte Pius al XII-lea a dat, din prilejul jubileului său de 25 ani de episcopie, dreptul tuturor preoților din lumea întreagă, ca, în cursul unui an, adică până la 12 Mai 1943, orice cleric s'ar sluji pentru oricare mort, să i-se aplica indulgențe plenare, adică să i-se scute toate pedepsele vremelnice, și astfel să poată ajunge, îndată după moartea sfântă liturghie, deadreptul în rai. Aceasta este un altar privilegiat! Deci dați, în cursul acestui an cât mai multe liturghii pentru suferințele morților.

Căsătorie prin radio. Biserica noastră dă din nou să se încheie căsătoria și în lipsa bărbatului, prin imputernicire, bărbatul putând fi înlocuit în fața preotului de o rudenie, în baza unei procuri și a făgăduinței că dorește să încheie căsătorie bisericească cu mireasa cutare. În Italia se va și încheia în curând o astfel de căsătorie la radio, și anume în orașul Milano, în fața episcopului armatei, care este trează Bartolomasi.

Voind să facă dintr'un ban, doi, este înșelat de o bandă de țigani. Întâmplările de acest fel sunt destul de dese. O dam și pe aceasta pentru a fi ca pildă tuturor oamenilor de bine. Jandarmii din comuna Râmnicelu, județul Brăila, au arestat o ceată de țigani sărăci cari înșelau pe mulți oameni mai prostuți, spunându-le că ei fac dintr'un ban doi. Ultima lor înșelătură au dat-o în comuna Râmnicelu, când au înșelat pe un fost negustor cu suma de 320.000, făgăduindu-i că i vor face din fiecare ban doi. După ce au pus mâna pe bănușii țigani au fugit, lăsând pe negustorul rănit de îmbogățire, cu buzele umflăte.

Leacuri ieftine și sigure. Copiii slabi și bolnavi în fiecare dimineață o bucătică de slănină, un păhărel de borș și un căfel de usturoi. În felul acesta ei se vor întrema foarte repede și se vor vedea feriți de boale. Usturoiul trebuie înghițit, că altfel produce în gură mirosul acela neplăcut, de care se feresc oamenii. Slăcina e nutremânt, borșul e întăritor, usturoiul sau aiul este desinfectant puternic și împiedică de boale. Ceice vreau să aibă copii sănătoși, să ne asculte, cu atât mai ales că aceste leacuri nu sunt mai scumpe, și sunt cele mai sigure.

Înținare și moarte. Așa a fost viața tinerilor Popescu Petre și Eugenia Vitan din Aiud. Tinerii se iubeau de mai multă vreme și voiau să se căsătorească. Căsătoria lor însă nu era plăcut părinților Aureliei, cari voiau alt soț pentru fata lor. În primăvara aceasta Aurelia și-a fost măritată de către tatăl ei cu un comerciant bogat din oraș. N'a trecut însă o lună și Aurelia și-a înșelat soțul cu un tânăr din altă dată. Firește acela a și divorțat de soția liberă Aurelia, s'a gândit, să fugă cu tânăra Popescu. Fuga lor a fost descoperită de tatăl Aureliei Vitan, chiar când tinerii se pregăteau să fugă. S'a încins atunci o bătaie strâmbă între Gheorghe Vitan și Petre Popescu. În toial încăerării Petre Popescu a

scos un revolver și l-a împușcat pe tatăl iubitei sale, răbindu-l greu în piept. După această sângeroasă ispravă el a plecat acasă, a scris câteva scrisori, iar în momentul când era să fie arestat de poliție, s'a omorât. Așa a sfârșit dragostea tinerească a Aureliei și a lui Petre. Fiecare părinte să cumpănească bine atunci, când își îndeamnă copilul la marele pas al căsătoriei, care este pentru toată viața.

Frumosul dar al unui credincios, pe seama bisericii sale. Credinciosul Iosif Cantor cu soția Ilcana din Boian, la îndemnul preotului au dat pentru sfânta biserică 100.000 Lei. Dumnezeu să-i răsplătească înmiit darul făcut sfintei biserici.

Aducerea acasă a unui erou din Mănărade. Săptămâna trecută s'a adus acasă la Blaj și de acolo la Mănărade cadavrul eroului caporal Hndrea Nicolae din comuna Mănărade, după care a rămas o văduvă și un copil de 4 ani. Inmormântarea i-s'a făcut cu multă și mare paradă Miercuri 17 Iunie.

Pentru monumentul lui Iacob Mureșan am primit dela dș. Iulia N. Hopârcean din Gura-Arieșului suma de Lei 100, pe cari i-am depus la Banca „Axente Severu“, așa că acum avem cu totul Lei 5750. Darurile vin cam rar, așa că Dumnezeu știe, când se va putea ajunge la o sumă atât de mare, ca să ne putem gândi la ridicarea unui monument marelui compozitor Iacob Mureșanu. Dar noi nu ne lăsăm, ci vom stărui într'una, până vom isbuti, cum am isbutit și cu monumentul lui Alexandru Lupeanu-Melin. Bani sunt acum destui, numai bunăvoință puțină trebuie.

Daruri pentru gazetă. Sunt câțiva cetitori, cari își dau seama de munca noastră grea și nerăsplătită și ne ajută, cari cum pot. În schimb, cei mai mulți nici abonamentul, la care avem drept, nu ni-l trimit și în forma aceasta omoară această gazetă. Iată numele câtorva abonați de inimă, cari ne-au trimis, următoarele sume: Vinolea Petru, Hunedoara, Nr 3829, Lei 125; Văd. Silvia Sălăgean, Finis, Nr. 9455, Lei 75; Oniga Ecaterina, Tohanul Vechiu, Nr. 12 291, Lei 100; Șutea Aurelia, Gara Războeni, Lei 200; Silvia Hațegan, Turda, Lei 182.

Ce face omul la beție. Lucruri bune de bună seamă ca nu se prea aud de pe urma beției. O nul cu mintea întunecată de băutură mai ușor se lasă îndemnat spre fapte rele și urâte. Șoferul Nicolae Cojocaru din București din cauza beției rămase pe drumuri fără slujbă. Pentru aceasta i-se stricase și traiul din casă. Între el și soția sa Teodora erau certuri continue. Într'una din seri cei doi soți s'au certat mai rău. Infuriat de ceartă și cu mintea întunecată de bețură, Nicolae Cojocaru a luat o lopată și și-a lovit soția în cap, până când a omorât-o. După această ispravă a fugit de acasă, iar a doua zi a vorbit la telefon cu un fiu al soției ucise, anunțându-l că mama lui îi moartă. Poliția a început cercetările și în câteva ceasuri a isbutit să pună mâna pe ucigaș. La poliție el a recunoscut că și-a omorât soția, fiind beat și supărat. — Iată faptele de cari este în stare omul la beție! Să ferească Dumnezeu!

În județul Hunedoara s'a lvt musca columbacă. Șurea aceasta nu prea este îmbucurătoare pentru plugari. Intrucât musca aceasta este foarte primejdioasă pentru vite. Oamera de Agricultură a județului stătuște pe plugari, să ia din vreme măsurile de apărare a vitelor. În primul rând vitele vor fi ținute în grajduri întunecoase și reci, iar munca la câmp să se facă numai noaptea. Dacă se scot la pășune, atunci să se unșă vitele cu grăsime, untură, sau amestecat pe din două cu păcură ori petrol. Se vor unge mai cu seamă în

jurul ochilor, pe burtă, pe gură, acolo unde pielea este mai fină. Aceste ungeri se vor face în fiecare săptămână. Este bine să se facă fum în jurul vitelor, căci musca fuge de fum. Nu se vor lăsa vitele să pască prin păduri, musca adăpostindu-se mult prin păduri. La vitele bolnave pe locurile înțepate de muscă se vor pune cârpe înmuiate în apă rece și spălături cu apă sărată sau cu oțet amestecat cu apă. Li-se vor mai da vitelor greu bolnave rachiul până la un litru. În grajduri să se pună ramuri de salcie și pelin, pe care muștele se strâng în timpul nopții și se pot apoi nimici.

Cel mai mare dușman al statului bolșevic este însuș Isus Cristos, cel puțin așa au arătat atei (cei fără Dumnezeu) dela Saratov, cari l-au numit pe Domnul nostru Isus Cristos „dușmanul Nr. 1 al statului sovietic.“ Atei sunt în lumea întreagă 6,900.000, dintre cari 5,600.000 în Rusia.

Sfânt modern. De curând s'a hotărât la Roma ca fostul profesor universitar din Pavia (Italia), Contardo Ferrini, care a murit la 1902 ca profesor de drept roman, să fie ridicat la rangul de sfânt, adică să fie canonizat. Italienii țin mult ca acest profesor universitar, mort în taină de sfânt, să fie canonizat, cu atât mai ales că anumite minuni pe cari le-a făcut Contardo Ferrini sunt deja recunoscute și dovedite. Despre acest sfânt a scris Păr. canonic Dumitru Neda o carte cu titlul: „Sfântul în redingotă“, pe care ar trebui s'o citească credincioșii noștri cât mai mult.

O nouă invenție minunată. Italianul Agostoni Emilio d'Argenzio a inventat sau aflat felul de a se reprezenta filmele și în plină lumină. Se știe adică, cum, dacă vrei să reprezinti un film, trebuie să ai toate ferestile astupate, ca să nu intre lumina pe undeva. De acum înainte, mulțămită noii invenții, nu va mai fi așa, ci filmul de cinematograf se va putea înfățișa pe pânză, având ferestile chiar deschise.

Furtună îngrozitoare în America. În America de Sud s'a schimbat vremea într'un mod cu totul neobișnuit. Mai ales peste Brazilia s'a abătut o furtună îngrozitoare. În ținuturile Villa Maria și Castilia și în orașul Guapore, furtuna a fost așa de puternică, încât două hoteluri, o biserică și 50 de case s'au prăbușit, omorând 10 oameni.

Un deal întreg a fost înghițit de pământ. Întâmplarea aceasta curioasă s'a petrecut în Spania, în ținutul Cuonca. Dealul din apropierea satului Catotillejosdel-Remoral a fost înghițit de o mare scutundare de pământ. Prăbușirea dealului a început dimineața, pricinind groază mare printre locuitori. Până seara dealul se scutundase în întregime, ducând cu el, vii, pomi roditori.

Americana și dolarii. Printre atâtea vești de războaie, ziarele au scris în zilele acestea și despre o frumoasă „miss“ (domnișoară) din țara dolarilor. Frumoasa d-șoară a fost dată în judecată chiar de mama ei, pentru că și-a cheltuit nebunește bănușii moșteniți dela tatăl său. La proces s'a adevărit că domnișoara Freiger, acesta este numele fetei cu bani mulți și minte puțină, a cheltuit într'un an de zile, numai pe roșeli de buze, pălării, rochii și încrețitul părului, vreo câteva milioane Lei. În lista de cheltuieli pe care mama fetei o arătase judecătorilor erau și 300 de dolari pe care fata îi dăduse oamenilor săraci. Judecătorii au dat dreptate mamei, socotind că fata a cheltuit într'adevăr prea mult. Au scurtat lista de cheltuieli, dar au tăiat și cheltuielile pentru oamenii săraci, dovedindu-se mai fără cap decât tinăra fată.

Mâncătorii de oameni

— Numai în istoriile cu oamenii sălbatici se mai pomenesc blăstămăștii ca acelea făcute de bolșevici —

Descoperirile făcute de poliția, jandarmăria și armata română în pământul și orașele cucerite de bolșevici au dus la lucruri înspăimântătoare.

După ce s'au retras din fața armatelor române și germane, conducătorii bolșevici au lăsat în urmă oameni de ai lor de încredere, cari aveau însărcinarea să atace pe la spate trupele de ocupație. Peste 50 de bande de acestea de bolșevici au fost lăsate numai în Transnistria. Despre isprăvile sângeroase, omoruri și cruzimi fără seamăn ale acestor bolșevici „teroriști” s'a auzit de multe ori. Ei trăiau ascunși prin păduri și peșteri. O parte din acești „teroriști” bolșevici au stat ascunși în niște canale făcute pe sub pământ, în preajma Odesei. Lucruri grozave s'au descoperit în aceste drumuri subpământene dela Odesa. Bolșevicii ascunși acolo, după ce și-au gătat mâncarea au început a se mânca unii pe alții, mai rău decât sălbaticii, asemenea lupilor și cânilor hămesii.

În luna Octombrie, comandantul bolșevic al Odesei a poruncit ca 11 din cei mai încrecați bolșevici să coboare în subterane și de acolo să atace trupele și comandamentele române. Între cei cari au coborât în căsuțele întunecului și morții au fost și două femei. După ce s'au retras bolșevicii și trupele române s'au făcut deplin stăpâne pe oraș, a început și traiul greu pentru cei ascunși în măruntaiele pământului.

Chinuți de foame, ei nu s'au îngrozit să se mănânce unii pe alții. Întâi a fost mâncat comisarul Ieronenco și soția lui Ienia Evghenia. Pe ei i-au împușcat comandirul Soldatenco, fiindcă au zis ca întreagă grupa să se predea Românilor. După ce i-au împușcat tovarășii, i au pus la saramură într'un butoi.

La o săptămână a fost împușcat apoi și comandirul Soldatenco de către ceilalți bolșevici, cari l-au fiert și l-au mâncat.

Aceia cari au vizitat cuibul de sub pământ al bolșevicilor mâncători de oameni dela Odesa povestesc lucruri înspăimântătoare despre cele văzute. Iată ce este în stare să facă învățătura bolșevică din om!

Cine sunt conducătorii mai de seamă ai bolșevismului

Plămăditorul bolșevismului: Karl Marx

de Pr. Octavian Fulcea

E de notat faptul, că toate posturile de comandă mai însemnate în U.R.S.S. sunt în mâna Evreilor. De altfel însuși plămăditorul bolșevismului, respectiv al comunismului fără de Dumnezeu, este Evreul Karl Marx. După rețeta patriarhului bolșevic Karl Marx, lumina izvorește din întunec și binele naște din rău. Adică, eu știu pe un om că e bogat. Noaptea mă duc la el și-l omor, faptă care este un lucru rău. Dar pentru mine, care am omorât omul și apoi îl jefuesc și mă îmbogățesc, este un bine. Iată, în ce constă fericirea bolșevică! Iată, pentru care motiv, fapta mârșavă alui Iuda, când a vândut pe Mântuitorul, e socotită de bolșevism de faptă bună! Pentru care ispravă, i-s'a ridicat o statuie uriașă lui Iuda, în piața roșie din Moscova! Ori, chiar Iuda a văzut că n'a făcut bine, că a trădat pe Cristos, căci a zis: „Greșit-am, văzând sânge nevinovat... și mergând s'a spânzurat” (Mt. 27, 4 5). Dar noi știm, că lumina și binele adică fericirea stă în virtute, în fapte bune cari plac lui Cristos. Și tot Karl Marx spune mai departe că religia creștină adică învățătura lui Cristos-Fiul lui Dumnezeu este opium, adică un fel de otravă. Deci, cu dela patriarhul Karl Marx

cețire, s'au năpustit bolșevicii să zdrobească tot ce-i sfânt, sub comanda nenorocitului Emilian Iaroslavsky, care este tot Evreu.

Cine au fost conducătorii bolșevismului, din mai multe țări?

În Germania, înainte de a veni Hitler la conducere, bolșevismul era răspândit de Evreul Lassalle. În Austria, de Evreul Neumayer. În Franța, de Evreul Friburg. În Statele Unite din America de Nord, de Evreul Kahn. În Danemarca, de Evreul Kahen James. După războiul din 1914—18 în Ungaria, republica bolșevică a fost proclamată în 22 Martie 1919 de Evreul Bela Kohn și a ținut 133 de zile, până când armata română, a distrus bolșevismul intrând în 4 August 1919 victorios în Budapesta.

Câți oameni sunt pe pământ

După recensămintele din ultimii ani și după calculele făcute, pe întreg pământul trăiesc 2175 milioane de oameni. În 1910, au fost pe pământ 1620 milioane de oameni, iar în 1920, au fost 1811 milioane. Numărul oamenilor a crescut mai ales pe continentele cari n'au suferit din cauza războiului din 1914—18: America și Asia.

Toate țările de pe globul pământesc au în total o suprafață de 134,8 milioane kmp., fără ținuturile foarte puțin cunoscute și populate dela Polul Sud, care au o suprafață de 10—14 milioane kmp.

Întreagă suprafața pământului este de 510 milioane kmp. Din acestea, 365 milioane sunt mări și oceane.

Diferitele continente au avut în 1940 următoarea populație: Europa pe 11,4 milioane kmp., 531,9 milioane oameni, Asia pe 41,7 milioane kmp., 1196 milioane, Africa pe 30,3 milioane kmp., 160,6 milioane, America pe 42,8 milioane kmp., 277 milioane, Australia pe 8,6 milioane kmp., 10,8 milioane oameni.

Aurul și sarea din apa mării

Dacă am evapora toată apa din mare, am avea o masă de sare de 48.400.000.000.000.000 tone. Aceasta masă de sare, întinsă pe suprafața pământului ar forma un strat de 47,50 m. grosime, sau de 2 ori înălțimea unei case cu 6 etaje.

Calculând tot aurul ce se găsește în apa mării, avem 70.000.000.000.000 kgr., ceea ce face aproape 46.000 kgr. pentru fiecare om de pe pământ.

România, Judecătoria de pace mixtă Diciosânmărtin.

No. G. 2513/1941.

Publicație de licitație

Subsemnatul executor judecătoresc prin aceasta publică, că în baza deciziei No. G. 1005/1940 a judecătoriei de pace mixte Diciosânmărtin, în favoarea reclamantei Dulnea Ecaterina repr, prin adv. Dr. Iosif Boila din Târnăveni, pentru încasarea creanței de 4000 Lei capital și acc., se fixează termen de licitație pe ziua de 11 Iulie 1942 orele 9 p. m. la fața locului în comuna Tătărlău, unde se vor vinde prin licitație publică judiciară următoarele obiecte: un coșar pentru păstrat cucuruzul, un hambar pentru cereale, un război de țesut, 5 găște și un urzoi.

În caz de nevoie și sub prețul de strigare, Diciosânmărtin, 1 Iunie 1942.

62 (1—1)

Indescitrabil, Executor judecătoresc.

Rachitismul

Omul este creat de Dumnezeu, să trăiască liber, în acea grădină cu flori denumită „raiu”, în care au fost Adam cu Eva. Că omul este creat a trăi în aer liber și sub bătaia razelor binefăcătoare ale soarelui, o putem vedea după fața noastră a tuturor la ieșirea iernii dar se vede mai ales după înțepiturile și fisurarea copiilor de sân, care o iarnă întreagă au fost ținți în aerul închis al camerelor, îngrămădiți cu toții la un loc, din lipsă de lumina soarelui chiar la un loc cu cățelul, cu parcului, care se mai obișnuiește pe alocurea.

Copilașii ținți o iarnă întreagă în casă au primit o boală numită „rachitism”. Rachitismul este o boală a oaselor. Oasele copiilor cu rachitism nu se întăresc. Copiii cu rachitism au picioarele strâmbe, capul mare și moalele capului în loc să se închidă la 15 luni dela naștere, se închide cu mult mai târziu, dinți copiilor cu rachitism în loc să apară la 6 luni apar mult mai târziu, pieptul copilașilor cu rachitism este sugușat la mijloc și ascuțit înaintea de pare că ar fi piept de găscă, iară burta lor pare burtă de broască. Rachitismul este o boală care dăunează mult sănătății și vieții copilului așa în primul an al vieții sale că merge mult mai târziu în picioare și de neîntâmplă să facă aprindere de plămâni scapă cu foarte mare greutate și se resimte până târziu în toată viața sa. Urmele rachitismului la mulți copii rămâne pe toată viața, fie că rămâne cu pieptul sugușat și de formă urâtă în care plămânii neputând lucra cum trebuie cad în tuberculoză, ori că fetițelor li-se strică șoldurile și atunci când vine vremea să se mărite și să aibă copii nașterile lor sunt foarte grele.

Rachitismul este o boală care se capătă din vina noastră și fără vina noastră. Din vina noastră se capătă rachitismul, pentru că ținem copiii închiși, nu-i scoatem la aer; se capătă fără vina noastră, pentru că oamenii săraci trăiesc în o singură cameră, cu o pușerie de copii pe așa vremuri grele, nu au ce face și sunt nevoiți să trăiască așa cum numai Dumnezeu știe.

A venit vara, cu verdeață, cu flori și cu ceașoare bun și cu raze binefăcătoare.

A venit vara, a venit vremea că rachitismul se iecuește. Dezbrăcați copiii, pălăvii la piele și li lăsați pe cei mai mărișori să plece hoinari pe câmpiile înverzite, iar pe cei mici li desfăcați de cărpe, ca soarele să-i scalde și ale sale raze binefăcătoare cum puii păsărilor lor li scaldă în cuiburile lor, ca oasele copiilor să se întărească sub acelaș soare, cum se întăresc oasele puilor, iar dinții să le răsară în gură, cum toate ierburile dau colți sub acelaș soare bun, îndurător și dătător de viață și putere.

Dr. Ioan Frâncu

Poșta gazetel

Pentru ceile ne trimite articole.

Vă rugăm, trimiteți-ne articole cât mai scurte, ca să deți bine că nu avem loc. Chiar dacă am avea hârtie cât să scrie multă, ca să putem apărea în 8 pagini, nu e bine să scrie articole prea lungi, că nu le place cetitorilor. Așadar scrieți cât mai scurte! Dacă-s prea lungi, să nu fie cu supărare în le tăiem!

Pânzar Nicolae 3067. Am primit abonamentul pe care l-a introdus în contul celor trei abonați.

Traian Popa 5780. Bani s'au primit și i-am reparat astfel: Lei 200 ca abonament pentru 1942, iar restul pe articolele trimise.

S'au primit următoarele sume pentru abonamente: Zaiu Alex. 9048 Lei 150, Zaiu Vas 10109 Lei 150, Zaiu Ștefan 9047 Lei 150, Salcă Dionisie 9049 Lei 150, Ianc Ștefan 9050 Lei 150, Ianc Vas. I. Miți 9051 Lei 150, Galmeci Ștefan 10108 Lei 150, Iuliu Muntean 5234 Lei 200. Restul de bani i-am repartizat conform scrisorii.